

Це з'явилося в газеті внизу третьої сторінки як друго-рядна новина. Невдовзі по тому Льюїс прийняв Вільяма Кларка до сент-луїської ложі. Згодом Кларк заснував Ложу 12 у Міссурі й залишався активним діячем у ма-сонських колах решту життя. Можливо, Джефферсон особисто брав участь у посвяті Льюїса до цього таємничого братського ордену.¹

Ці теорії припускають, що існувало дві езотеричні організації, які змагалися за майбутній контроль над молодю нацією: одна – позитивного демократичного спрямування, орієнтована на громадян (Вільні каменярі), а друга – зловісна (Баварські ілюмінати), зацікавлена лише у збагаченні класу обраних за рахунок простого люду. Можна з певністю сказати, що то були протилежні ідеології, боротьба між якими точиться й по сьогодні.

Варто також зауважити, що недовзі після свого приїзду Льюїс профінансував і організував друкування «Газетт» – першого періодичного видання на території, принісши цивілізаційний вплив до дикої прикордонної колонії, яка на час його прибуття налічувала не більше ніж 300 осіб. Це дає всі підстави припускати, що він цілком міг написати наведену тут статтю особисто.²

Місцями в мене виділено частини тексту, які, на мою думку, стосуються суттєвих деталей цієї теми.

¹ Є безліч теорій щодо таємничого впливу на ранній розвиток американського уряду. Наприклад, часто припускають, що дизайн Великої печатки – символ з пірамідою і оком, що з'являється на одностоларовій банкноті, – був переданий Джефферсону однієї темної ночі загадковою фігурою в каптурі, яка дуже швидко зникла. Майже третина наших президентів була масонами. Як стало мені відомо, написаних на цю тему книжок вистачить, щоб заповнити цілу бібліотеку. – Т. П.

² Якого значення надає автор досьє належності цих двох людей до Вільних каменярів, наразі важко зрозуміти до кінця, але наступний документ може пролити світло на це. – Т. П.

* 6 * ВИСНОВКИ РОЗСЛІДУВАННЯ, ПРОВЕДЕНОГО ЗА ФАКТОМ СМЕРТІ МЕРІВЕЗЕРА ЛЬЮІСА, 1989 РІК¹

¹ Жодних офіційних повідомлень, що вказували б на того, хто проводив це «розслідування» майже за двісті років після події. Найімовірнішою кандидатурою постає Архіваріус. — Т. П.

² Це була звичайна скарга призначених посадовців на західних територіях; у ті часи молодий уряд Сполучених Штатів постійно потерпав від браку коштів, а нові столичні бюрократи славилися тим, що вкрай повільно виплачували компенсації. — Т. П.

³ Автор посилається на зрадницький заколот, вчинений знеславленим колишнім віце-президентом Джефферсона Аароном Берром — який втік на захід після того, як убив колишнього міністра фінансів Александра Гамільтона на скандально відомій дуелі в Нью-Джерсі — і цілим рядом спільників, викритих у 1805 р. Ця кліка розраховувала захопити владу над величезними територіями в Техасі, Мексиці й Луїзіані з метою створення нової окремої республіки під владою Берра як феодального монарха.

Ввечері 10 жовтня 1809 року, приїхавши верхи сам-один, Мерівезер Льюїс зупинився на ніч у готелі біля Натчезького шляху — примітивної стежки, прокладеної кризь теннессійські хащі за сімдесят миль на південний захід від Нешвілла.

До того губернатор території Верхня Луїзіана Льюїс покинув Сент-Луїс і прямував до Вашингтона, округ Колумбія, з подвійною метою: по-перше, заявити протест і, як він сподівався, покласти край відмовам Держдепартаменту відшкодувати цілу низку обґрунтованих службових витрат, здійснених ним з власної кишені, від чого його фінансові справи опинилися в жалюгідному стані.²

Льюїс планував здолати цю кризу прямим ударом: він нарешті зібрав усі щоденники з дослідницької експедиції, свої і Кларка. Він мав намір відвезти їх до видавця у Філадельфії й отримати за них гроші, обіцяні контрактом, який він уклав, перш ніж поїхати у Сент-Луїс і обійняти посаду губернатора.

Його другою і більш секретною метою — згідно з нещодавно виявленими джерелами — було доставити Джефферсону і його щойно обраному наступнику, президентові Джеймсу Медісону, свідчення корупційно-загарбницького заклоту, влаштованого політичними ворогами молодій країні на території Луїзіана.³

Автор цих рядків вважає, що під час служби в Сент-Луїсі губернатор Льюїс дізнався, що генерал Джеймс Вілкінсон — який відкрив Джефферсону заколот Берра — фактично відігравав ключову роль у цій зрадницькій змові і дворушництво Берра викрив, аби лише врятувати себе.

Вілкінсон, генерал-командувач армії Сполучених Штатів, десятиріччями працював подвійним агентом на користь іспанської корони, і протягом цього часу він безжально нищив кар'єри численних конкурентів, вдаючись до підроблених анонімних листів, наклепу, таємних шифрованих повідомлень та інших засобів. Усе це стало відомим лише після смерті Вілкінсона в 1925 році.

Крім того, раніше він намагався вбити Мерівезера Льюїса. Вілкінсон зрадив довіру Джефферсона, повідомивши своїх іспанських господарів про таємну експедицію Дослідницького корпусу. Доки Льюїс і Кларк перебували в поході, Іспанія наказала Вілкінсону зупинити їх за будь-яку ціну. Тричі в різний час загони іспанських убивць, кількістю понад 200, вирушали на північ слідом за Дослідницьким корпусом, одного разу розминувшись із ними біля річки Платт менш ніж на два дні. Якби цим людям вдалося відшукати їх, подальша історія Сполучених Штатів зазнала б разючих змін.⁴

Льюїс поїхав із Сент-Луїса, везучи здобуті ним докладні свідчення про минулу й теперішню зраду Вілкінсона, які мав намір передати Джефферсону і Медісону. Початково Льюїс планував спуститися вниз по річці до Нового Орлеана, а звідти кораблем вирушити до Вашингтона. Він настільки остерігався, що його справжній намір стане відомим Вілкінсону — на той час офіцеру-командувачу корумпованого Нового Орлеана, — що на півдорозі облишив подорож до Вашингтона, зійшов на берег у форті Пікерінг і вирушив верхи кризь дикі ліси.

З форту Пікерінг Льюїс написав листа президентові Медісону, щоби пояснити зміну плану: «Страх того, що оригінали документів, датованих часом мого перебування на посаді, потраплять до рук ворогів, спонукає мене змінити маршрут і рухатися далі суходолом кризь штат Теннессі до Вашингтону».⁵

Генерал Джеймс Вілкінсон, командувач збройних сил країни (ще до того, як президенти офіційно запровадили що посаду) і попередник Льюїса на посаді губернатора території Верхня Луїзіана, написав Джефферсону, попереджаючи його про змову, що виллюлося в арешт Берра і судовий процес за фактом державної зради в 1807 р. — Т. П.

⁴ Можу підтвердити, що звинувачення було обґрунтованим. Герой Визвольної війни, який служив головнокомандувачем за трьох президентів, у наш час Вілкінсон описується істориками як «найдосконаліший митець зради, якого породила нація». Разом з Берром і Бенедиктом Арнольдом — обидва добрі знайомі Вілкінсона, його спільники й пішаки — вони являють собою триумвірат зради й ошуканства, і ця репутація лишилася незмінною протягом 200 років.

Усі ці люди також, безумовно, пов'язані з ілюмінатським слідом у змові. — Т. П.

⁵ Перевірено. Цей лист існує. — Т. П.

Чоловік, який супроводжував Льюїса від форту Пікерінг до Нешвілла як провідник і охоронець, – майор Джеймс Нілі. Незадовго до того Нілі був призначений офіційним уповноваженим для зв'язків з індіанським племенем чокто в західному Теннессі.

Призначення це зробив – невідомо для Льюїса – ніхто інший, як генерал Джеймс Вілкінсон.

* ОСТАННЯ НІЧ ЛЬЮЇСА

Увечері 10 жовтня 1809 року Мерівезер Льюїс прибув сам на постійний двір до дерев'яної хатини під назвою «Стоянка Гріндера» – будинку Джона Гріндера, який був відсутній у справах. Його дружина, Прісцилла Гріндер, прийняла Льюїса. Його слуги, відряджені на пошуки в'ючних тварин, що втекли того дня, приїхали пізніше. Місіс Гріндер помітила, що Льюїс був озброєний двома пістолетами, рушницею, довгим ножом і томагавком, застромленим за пасок.

За скромною вечерею, зготованою місіс Гріндер, Льюїс мав стривожений вигляд. Після вечері, зі слів жінки, він походжав перед хатиною взад-вперед, курич люльку і говорив сам до себе. Місіс Гріндер розповідала, що він «розмовляв, наче адвокат» і гнівно скаржився на своїх «недругів».

Вона також бачила, як він постійно «шарпав» маленьку шкіряну торбинку, що висіла в нього на шиї на сирівцевому ремінці.

Так тривало і з настанням темряви. Коли Льюїс увійшов до будинку, він був при ясному розумі й лагідно заговорив до жінки. Та коли вона приготувала йому постіль, Льюїс відмовився спати на ній, натомість поклав собі солом'яний матрац зі шкіри бізона напроти вхідних дверей і не розлучався з пістолетом.